

LÁSZLÓFFY CSABA

Kiválasztottak

(BIBLIAI VÁZLAT)

*„A szeretet nevében elkövetett
becstelenségek az ember művei.”*

(Ingmar Bergman)

*A háttérben dús lombok –
kissé vérmes
(másnapos vagy harmadnapja virrasztó
szemfehérjéhez hasonló) napnyugta
után...*

*„Vigyázzatok! Te is, te is!”
– mutat elnyúlva pihenő társaira
Péter (közülük csak egy térdepel).*

*Ki ajkába harap; kinek a válla
rázkódik meg, üres gyomrából felfut
az epe és nyállal keveredik.
S velük együtt – fojtott, pinceszagú
magányában – egy egész, lusta
és alaktalan tömeg felriad.*

*Csüggedés, félelem vesz erőt rajtuk:
a sötétlő odú szája előtt
ülőkön. Görcsbe merevedő ujjak;
poharukban a nedű kotlós, savanyú
(szomjat szító inkább, nem oltó, mintha
szürcsölnék ecetbe mártott szivacson át).*

*Kik ők? – röpködő babonák alkony-
ege alatt, oázis nélkül?!*
*A tanítványok... Egyik-másik közülük
arany háttér elé képzelte már a*

*Kálváriát, és látni vélte, hogy
a kereszt lábánál (mely ágat hajtott
és kivirágzott!) koponya s lábszárcsont
fehérlik – amit később: egy és fél ezer
esztendő múlva valahol egy felvidéki
városunkban M. S. mester fantáziája
úgy láta és láttata, hogy Jézus
halála pillanatában a föld
meghasadt és kivetette magából
Ádám atyánknak maradványait...*

*„Van-e más lehetőség?” – kérdi Péter
(már nem dadog). – „Nincs egyebünk...
nincs más ige. Csak az, hogy: szeretet.”
(Éppen ő mondja, gondolják, aki
háromszor tagadta meg mesterét!)*

*

*Felfoghatatlan, hogy tulajdonképpen
mi is történt ott akkor, mi ment végbe
tizenegyünkben. (Júdással, ki egykor
Jézus tanítványa volt tán,
végzett a lelkiismeret: felakasztotta
magát! – a kétkedőknek szóljon ez, akik
valamit is természet szerént tudnak,
miként az okság nélkül való állatok,
azokban rohadnak meg... Jaj, nekik, mert
az Káin után indultak el, és a
bérnek csalárdsága miatt, mellyel meg-
csalattatott volt Bálám, elszakadnak...)**

*„Nincs szármalmasabb annál, mint akik
most vagyunk...” – így folytatta Péter; s Jákob
mintha már Krisztus ágyékkötőjébe*

* Júdás apostol levele, 10–11. (Károlyi Gáspár fordítása)

törölné verejtékes homlokát.
„Lapulók, meghunyászkodók! Mint ürge
s rétiegér, kiéhezetten várjuk,
hogy rajtunk ütve megcsúfoljanak;
meg is kínozhatnak kedvük szerint...
De hogyha rám néz és nevemen szólít!”

Mindenki érzi. De ki dönti el? –
(egy hang; már el is nyelte a mocorgás.
A sebzett talpú volt, vagy a sáskanyelű?)

„Mindegy, hogy ő választott ki bennünket.
Vagy magunk döntünk...” – Péter szédeleg;
e vakmerőségtől szakadék nyílhat. –
„...s továbbadva a tanítást, azáltal
lehetünk kiválasztottak akár.”

*

A szabadságnak ára van.
Nincs bűn, mit ne követhetnénk el.

Vele. Átala. Nélküle.

1997. IX. 7.

Könyvjelző

*Lazíts! – mondja a sokadik éj,
s te ösztönösen a nemlétre gondolsz.
Lazíts, ha tudsz. De nem enged
a pillanat, mely képtelen
lemondani a boldogságról.
Mit a boldogságról! – legfeljebb
az illúziójáról. A legillúziótlanabb
életkorban és viszonyok között,*

*a tegnapok utáni sóvárgásban,
amelybe egy elveszett könyv
egy haldokló arc is belefér,
hunyt szemed mögött nagyra nő
valami, amit csak Isten láthat
és fáradhatatlanná gyúrja benned
a fáradtságot. S már érzed: te gyenge
s gyámoltalan nem lehetsz.
Ordítani tudnál: „Nincs mentség
mulasztásaimra!”*

Pedig az idő felmentene.

